

RÅDETS DIREKTIV 2003/48/EG

av den 3 juni 2003

om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 94 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ⁽¹⁾,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽²⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) I artiklarna 56–60 i fördraget garanteras den fria rörligheten för kapital.
- (2) Inkomster från sparande i form av räntebetalningar på fordringar utgör skattepliktig inkomst i samtliga medlemsstater för personer med hemvist i dessa.
- (3) Medlemsstaterna har enligt artikel 58.1 i fördraget rätt att tillämpa sådana bestämmelser i sin skattelagstiftning som skiljer mellan skattebetalare som har olika bostadsort eller som har investerat sitt kapital på olika ort och att vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra överträdelse av nationella lagar och andra författningar, särskilt i fråga om beskattning.
- (4) Enligt artikel 58.3 i fördraget får de bestämmelser i medlemsstaternas skattelagstiftning vars syfte är att bekämpa missbruk eller bedrägeri inte utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller en förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital och betalningar enligt artikel 56 i fördraget.
- (5) I avsaknad av en samordning av de nationella systemen för beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar, särskilt när det gäller behandlingen av räntor som uppbärs av medborgare som inte har hemvist i staten i fråga, är det för närvarande ofta möjligt för personer med hemvist i någon av medlemsstaterna att i hemviststaten undgå varje form av beskattning av räntor som de erhåller i en annan medlemsstat.
- (6) Denna situation medför snedvridningar i kapitalrörelserna mellan medlemsstaterna, och dessa effekter är oförenliga med den inre marknaden.
- (7) Detta direktiv bygger på det samförstånd som nåddes vid Europeiska rådets möte i Santa Maria da Feira den 19 och 20 juni 2000 och de därpå följande mötena i Ekofinrådet den 26 och 27 november 2000, 13 december 2001 och 21 januari 2003.
- (8) Det yttersta målet med detta direktiv är att göra det möjligt att faktiskt beskatta inkomster från sparande i form av räntebetalningar i en medlemsstat till faktiska betalningsmottagare som är fysiska personer med hemvist i en annan medlemsstat, i enlighet med lagstiftningen i den sistnämnda staten.
- (9) Målet med detta direktiv uppnås bäst genom att det inriktas på räntebetalningar som görs eller säkras av ekonomiska aktörer som är etablerade i medlemsstaterna till eller till förmån för faktiska betalningsmottagare som är fysiska personer med hemvist i en annan medlemsstat.
- (10) Eftersom målet för detta direktiv inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna på grund av att det inte förekommer någon samordning av de nationella systemen för beskattning av inkomster från sparande, och det därför bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel begränsas detta direktiv till vad som krävs för att nå dessa mål och går inte utöver vad som är nödvändigt för detta.
- (11) Betalningsombudet är den ekonomiska aktör som betalar ränta eller sörjer för att ränta betalas direkt till förmån för den faktiska betalningsmottagaren.
- (12) Definitionen av uttrycken räntebetalning och betalningsombud bör, i tillämpliga fall, ske med hänvisning till rådets direktiv 85/611/EEG av den 20 december 1985 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) ⁽⁴⁾.
- (13) Tillämpningsområdet för detta direktiv bör begränsas till beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar för fordringar, med undantag för bland annat de frågor som rör beskattning av pensions och försäkringsförmåner.
- (14) Det yttersta målet att möjliggöra faktisk beskattning av räntebetalningar i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sitt skatterättsliga hemvist kan uppnås genom utbyte av information om räntebetalningar mellan medlemsstaterna.

⁽¹⁾ EGT C 270 E, 25.9.2001, s. 259.

⁽²⁾ EUT C 47 E, 27.2.2003, s. 553.

⁽³⁾ EGT C 48, 21.2.2002, s. 55.

⁽⁴⁾ EGT L 375, 31.12.1985, s. 3. Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/108/EG (EGT L 41, 13.2.2002, s. 35).

- (15) I rådets direktiv 77/799/EEG av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på området direkt och indirekt beskattning⁽¹⁾ finns redan nu stöd för medlemsstaterna att utbyta information när det gäller beskattning av den inkomst som omfattas av detta direktiv. Det direktivet bör fortsätta att tillämpas på sådant utbyte av information utöver det här direktivet i den mån som det här direktivet inte avviker från det förstnämnda direktivet.
- (16) Det automatiska utbyte av information mellan medlemsstaterna om räntebetalningar som omfattas av detta direktiv möjliggör faktisk beskattning av dessa räntebetalningar i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sitt skatterättsliga hemvist i enlighet med de nationella lagarna i den staten. Därför är det nödvändigt att föreskriva att de medlemsstater som utbyter information enligt detta direktiv inte får tillämpa de begränsningar för informationsutbyte som avses i artikel 8 i direktiv 77/799/EEG.
- (17) Med hänsyn till strukturella skillnader kan inte Österrike, Belgien och Luxemburg tillämpa det automatiska utbytet av information vid samma tidpunkt som de övriga medlemsstaterna. Under en övergångsperiod och under förutsättning att en källskatt kan garantera en miniminivå av faktisk beskattning, särskilt med en skattesats som ökar progressivt upp till 35 %, bör dessa tre medlemsstater tillämpa en källskatt på de inkomster av sparande som omfattas av detta direktiv.
- (18) För att undvika skillnader i behandling bör inte Österrike, Belgien och Luxemburg vara tvungna att tillämpa automatiskt utbyte av information förrän Schweiziska edsförbundet, Furstendömet Andorra, Furstendömet Liechtenstein, Furstendömet Monaco och Republiken San Marino säkerställer faktiskt utbyte av information på begäran avseende räntebetalningar.
- (19) Dessa medlemsstater bör överföra större delen av sina intäkter från denna källskatt till den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren av räntan har sitt hemvist.
- (20) Dessa medlemsstater bör införa ett förfarande genom vilket faktiska betalningsmottagare med skatterättsligt hemvist i andra medlemsstater kan undvika att påföras denna källskatt genom att bemyndiga sina betalningsombud att anmäla räntebetalningarna eller genom att uppvisa ett intyg utfärdat av den behöriga myndigheten i den medlemsstat där de har sitt skatterättsliga hemvist.
- (21) Den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sitt skatterättsliga hemvist bör se till att sådan dubbelbeskattning av räntebetalningar undanröjs som kan följa av att denna källskatt påförs i enlighet med förfarandena i detta direktiv. Medlemsstaten bör göra detta genom att avräkna denna källskatt upp till ett belopp som motsvarar den skatt som inom dess territorium skall betalas på sådan ränta och genom att till den faktiska betalningsmottagaren återbetala det eventuellt överskjutande skattebeloppet som tagits ut. Dock kan den i stället för att tillämpa denna avräkningsmekanism återbetala källskatten.
- (22) För att undvika störningar på marknaden bör detta direktiv under övergångsperioden inte gälla för räntebetalningar för vissa överlåtbara skuldebrev.
- (23) Detta direktiv bör inte hindra medlemsstaterna från att på räntor inom sina respektive territorier ta ut andra typer av källskatt än den som avses i detta direktiv.
- (24) Så länge som Förenta staterna, Schweiz, Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino och medlemsstaternas berörda beroende och associerade territorier inte samtliga tillämpar åtgärder som är likvärdiga eller desamma som de åtgärder som föreskrivs i detta direktiv skulle en kapitalflykt till dessa länder och territorier kunna äventyra att direktivets mål uppnås. Det är därför nödvändigt att direktivet tillämpas från samma tidpunkt som alla dessa länder och territorier tillämpar sådana åtgärder.
- (25) Kommissionen bör vart tredje år till rådet överlämna en rapport om hur detta direktiv fungerar och föreslå rådet de ändringar som behövs för att bättre sörja för faktisk beskattning av inkomster från sparande och undanröja oönskade snedvridningar av konkurrensen.
- (26) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

INLEDANDE BESTÄMMELSER

Artikel 1

Mål

1. Det yttersta målet med detta direktiv är att möjliggöra att inkomster från sparande i form av räntebetalningar som görs i en medlemsstat till förmån för faktiska betalningsmottagare, som är fysiska personer med skatterättsligt hemvist i en annan medlemsstat, faktiskt beskattas i enlighet med lagstiftningen i den senare medlemsstaten.
2. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att se till att betalningsombud som är etablerade inom deras territorier utför de uppgifter som krävs för att genomföra detta direktiv, oavsett var gäldenären för den räntebärande fordran är etablerad.

⁽¹⁾ EGT L 336, 27.12.1977, s. 15. Direktivet senast ändrat genom 1994 års anslutningsakt.

Artikel 2

Definition av uttrycket faktisk betalningsmottagare

1. I detta direktiv avses med *faktisk betalningsmottagare* varje fysisk person som tar emot en räntebetalning eller varje fysisk person för vilken en räntebetalning ombesörjs, såvida inte denna person företer bevis för att betalningen inte har gjorts eller ombesörjts för hans egen räkning, det vill säga att

- a) han agerar som betalningsombud enligt artikel 4.1, eller
- b) han handlar på uppdrag av en juridisk person, ett subjekt som beskattas för sin vinst enligt den allmänna ordningen för företagsbeskattning, ett fondföretag som auktoriserats i enlighet med direktiv 85/611/EEG eller ett subjekt som avses i artikel 4.2 i det här direktivet, och i det senare fallet, uppger subjektets namn och adress till den ekonomiska aktör som gör räntebetalningen och som i sin tur vidarebefordrar dessa uppgifter till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där aktören är etablerad, eller
- c) han handlar på uppdrag av en annan fysisk person som är den faktiska betalningsmottagaren och i enlighet med artikel 3.2 för betalningsombudet uppger denna faktiska betalningsmottagares identitet.

2. Om ett betalningsombud har information som tyder på att en fysisk person som mottar en räntebetalning eller för vilken en räntebetalning ombesörjs kanske inte är den faktiska betalningsmottagaren, och denna fysiska person varken kan hänföras till punkt 1 a eller 1 b skall ombudet vidta rimliga åtgärder för att fastställa den faktiska betalningsmottagares identitet, i enlighet med artikel 3.2. Om betalningsombudet inte kan fastställa den faktiska betalningsmottagares identitet skall ombudet betrakta den fysiska personen som den faktiska betalningsmottagaren.

Artikel 3

Den faktiska betalningsmottagares identitet och hemvist

1. Medlemsstaterna skall inom sina respektive territorier anta och säkerställa tillämpningen av de förfaranden som behövs för att betalningsombudet, när det gäller tillämpningen av artiklarna 8–12, skall kunna fastställa de faktiska betalningsmottagarnas identitet och hemvist.

Dessa förfaranden skall uppfylla de miniminormer som anges i punkterna 2 och 3.

2. Betalningsombudet skall fastställa den faktiska betalningsmottagares identitet enligt miniminormer som varierar beroende på när förbindelserna upprättades mellan betalningsombudet och mottagaren av räntan, enligt följande:

- a) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats före den 1 januari 2004 skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagares identitet, bestående av namn och adress, med hjälp av tillgängliga uppgifter, särskilt i enlighet med de föreskrifter som gäller i ombudets etableringsstat och i enlighet med rådets direktiv 91/308/EEG av den 10 juni 1991 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT L 166, 28.6.1991, s. 77. Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/97/EG (EGT L 344, 28.12.2001, s. 76).

- b) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats eller, i avsaknad av avtalsförbindelser, en transaktion som utförts den 1 januari 2004 eller senare skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagares identitet, bestående av namn, adress och i förekommande fall skattnummer som tilldelats av den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist. Dessa uppgifter skall fastställas på grundval av pass eller officiellt identitetskort som den faktiska betalningsmottagaren uppvisar. Om adressen inte anges i passet eller på det officiella identitetskortet skall den fastställas på grundval av någon annan giltig handling som den faktiska betalningsmottagaren uppvisar. Om skattenumret inte anges i passet, på identitetskortet eller i någon annan giltig handling, till exempel hemvistintyg, som den faktiska betalningsmottagaren uppvisar, skall identitetsuppgifterna kompletteras med uppgift om födelsedatum och födelseort, enligt passet eller det officiella identitetskortet.

3. Betalningsombudet skall fastställa den faktiska betalningsmottagares hemvist enligt miniminormer som varierar beroende på när förbindelserna upprättades mellan betalningsombudet och mottagaren av räntan. Den faktiska betalningsmottagares hemvist skall anses vara det land där han har sin fasta adress, dock med beaktande av följande:

- a) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats före den 1 januari 2004 skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagares hemvist med hjälp av tillgängliga uppgifter, särskilt i enlighet med de föreskrifter som gäller i ombudets etableringsstat och i enlighet med direktiv 91/308/EEG.
- b) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats eller, i avsaknad av avtalsförbindelser, en transaktion som utförts den 1 januari 2004 eller senare skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagares hemvist på grundval av den adress som anges i passet eller det officiella identitetskortet eller, vid behov, på grundval av någon annan giltig identitetshandling som den faktiska betalningsmottagaren företer, enligt följande förfarande: för fysiska personer som uppvisar ett pass eller ett officiellt identitetskort utfärdat av en medlemsstat och som förklarar sig ha hemvist i ett tredje land, skall hemvistet fastställas på grundval av ett hemvistintyg utfärdat av den behöriga myndigheten i det tredje land där den fysiska personen förklarar sig ha hemvist. Om detta intyg inte företes skall hemvistet anses vara den medlemsstat som har utfärdat passet eller annan officiell identitetshandling.

Artikel 4

Definition av uttrycket betalningsombud

1. I detta direktiv avses med *betalningsombud* varje ekonomisk aktör som betalar ränta eller sörjer för att ränta betalas till förmån för den faktiska betalningsmottagaren, oavsett om aktören är gäldenären med avseende på den räntebärande fordran, eller den aktör som av gäldenären eller den faktiska betalningsmottagaren fått i uppdrag att betala räntan eller sörja för att den betalas.

2. Ett subjekt som är etablerat i en medlemsstat och till vilket ränta betalas eller för vilket betalning av ränta ombesörjs till förmån för den faktiska betalningsmottagaren, skall också anses vara betalningsombud vid sådan betalning eller vid ombesörjande av sådan betalning. Denna bestämmelse skall inte tillämpas om den ekonomiska aktören på grundval av officiella giltiga uppgifter som lämnats av subjektet har anledning att förmoda att

- a) subjektet är en juridisk person, med undantag för sådana juridiska personer som anges i punkt 5, eller
- b) subjektets vinst beskattas enligt den allmänna ordningen för företagsbeskattning, eller
- c) subjektet är ett fondföretag som auktoriserats i enlighet med direktiv 85/611/EEG.

En ekonomisk aktör som betalar ränta till, eller sörjer för att ränta betalas till, ett subjekt som är etablerat i en annan medlemsstat och som anses vara ett betalningsombud enligt denna punkt skall till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där aktören är etablerad meddela subjektets namn och adress samt det totala räntebeloppet som betalats till eller vars betalning ombesörjts för subjektet; denna myndighet skall vidarebefordra dessa uppgifter till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där subjektet är etablerat.

3. Det subjekt som avses i punkt 2 skall emellertid ha rätt att välja, när det gäller tillämpningen av detta direktiv, att bli behandlat som fondföretag enligt punkt 2 c. Om detta alternativ väljs skall ett intyg utfärdas av den medlemsstat där subjektet är etablerat och överlämnas av subjektet till den ekonomiska aktören.

Medlemsstaterna skall fastställa närmare bestämmelser om denna rätt för subjekt som är etablerade på deras territorium.

4. Om en sådan ekonomisk aktör och ett sådant subjekt som avses i punkt 2 är etablerade i samma medlemsstat, skall den medlemsstaten vidta nödvändiga åtgärder för att se till att subjektet följer bestämmelserna i detta direktiv när det agerar i egenskap av betalningsombud.

5. De juridiska personer som är undantagna från tillämpningen av punkt 2 a är följande:

- a) I Finland: avoin yhtiö (Ay) och kommandiittiyhtiö (Ky)/öppet bolag och kommanditbolag.
- b) I Sverige: handelsbolag (HB) och kommanditbolag (KB).

Artikel 5

Definition av uttrycket behörig myndighet

I detta direktiv avses med *behörig myndighet*

- a) i fråga om medlemsstater, de myndigheter som medlemsstaten anmält till kommissionen, och

- b) i fråga om tredje land, den behöriga myndigheten enligt bilaterala eller multilaterala skatteavtal eller annars den myndighet som är behörig att utfärda intyg om skatterättsligt hemvist.

Artikel 6

Definition av uttrycket räntebetalning

1. I detta direktiv avses med *räntebetalning* följande:

- a) Räntor som betalats till eller krediterats ett konto och som härrör från fordringar av alla slag, med eller utan säkerhet genom inteckning och med eller utan rätt att få del av gäldenärens vinst, särskilt inkomster från statspapper och obligationer eller debentures, inklusive agiobelopp och vinster som är förenade med sådana värdepapper, obligationer eller debentures. Straffavgifter på grund av sen betalning skall inte anses vara räntebetalningar.
- b) Upplupen eller kapitaliserad ränta från försäljning, återbetalning eller inlösen av fordringar som avses i led a.
- c) Inkomster som härrör från räntebetalningar antingen direkt eller genom ett subjekt som avses i artikel 4.2 och som delas ut av
 - i) fondföretag som auktoriserats i enlighet med direktiv 85/611/EEG,
 - ii) subjekt som utnyttjar den rättighet som anges i artikel 4.3, och
 - iii) företag för kollektiva investeringar etablerade utanför det territorium som avses i artikel 7.
- d) Inkomster som realiserar vid försäljning, återbetalning eller inlösen av aktier eller andelar i följande företag och subjekt, om de direkt eller indirekt genom andra företag för kollektiva investeringar eller sådana subjekt som avses nedan investerar mer än 40 % av sina tillgångar i fordringar som avses i punkt a:
 - i) Fondföretag som auktoriserats i enlighet med direktiv 85/611/EEG.
 - ii) Subjekt som utnyttjar den rättighet som anges i artikel 4.3.
 - iii) Företag för kollektiva investeringar etablerade utanför det territorium som avses i artikel 7.

Medlemsstaterna har dock rätt att i definitionen av ränta inbegripa sådana inkomster som anges i led d endast i den mån dessa inkomster svarar mot inkomster som direkt eller indirekt härrör från räntebetalningar i den mening som avses i leden a och b.

2. När det gäller punkt 1 c och d skall hela inkomstbeloppet anses vara en räntebetalning om betalningsombudet inte har några uppgifter om hur stor andel av inkomsterna som härrör från räntebetalningar.

3. När det gäller punkt 1 d skall den procentuella andelen anses vara mer än 40 %, om betalningsombudet inte har några uppgifter om den procentuella andel av tillgångarna som investerats i fordringar eller i aktier eller andelar enligt definitionen i det ledet. Om betalningsombudet inte kan avgöra hur stor inkomst den faktiska betalningsmottagaren har haft, skall inkomsten anses vara det belopp som erhållits vid försäljningen, inlösen eller återbetalningen av aktierna eller andelarna.

4. När ränta enligt definitionen i punkt 1 betalas till eller krediteras ett konto som innehas av ett subjekt enligt artikel 4.2 och om detta subjekt inte utnyttjar den rätt som anges i artikel 4.3, skall räntan anses vara en räntebetalning gjord av det subjektet.

5. När det gäller punkt 1 b och d skall medlemsstaterna ha rätt att kräva att betalningsombud inom deras territorium beräknar räntan på årsbasis för en period som inte får överstiga ett år och att behandla sådan på årsbasis beräknad ränta som en räntebetalning, även om ingen försäljning, inlösen eller återbetalning sker under den perioden.

6. Med undantag av vad som sägs i punkt 1 c och d skall medlemsstaterna ha rätt att från definitionen av räntebetalning undanta inkomster enligt de nämnda bestämmelserna som härrör från företag eller subjekt etablerade inom deras territorium, om dessa subjekts investeringar i fordringar enligt punkt 1 a inte överstiger 15 % av deras tillgångar. På samma sätt kan medlemsstaterna med undantag av vad som sägs i punkt 4, från definitionen av räntebetalningar i punkt 1 undanta sådana räntor som betalas till eller krediteras ett konto som innehas av ett subjekt som avses i artikel 4.2, om detta subjekt inte utnyttjar den rätt som anges i artikel 4.3 och är etablerat på deras territorium, när dessa subjekts investeringar i sådana fordringar som avses i punkt 1 a inte överstiger 15 % av deras tillgångar.

Om en medlemsstat utövar denna rätt skall detta vara bindande för de andra medlemsstaterna.

7. Den procentuella andel som avses i punkt 1 d och punkt 3 skall vara 25 % från och med den 1 januari 2011.

8. De procentuella andelar som avses i punkt 1 d och punkt 6 skall fastställas med hänvisning till placeringsinriktningen enligt de berörda företagens eller subjektens fondbestämmelser eller bolagsordning eller, i avsaknad av sådana, efter sammansättningen av de berörda företagens eller subjektens tillgångar.

Artikel 7

Territoriellt tillämpningsområde

Detta direktiv är tillämpligt på räntor som betalas ut av ett betalningsombud som är etablerat inom det territorium där fördraget är tillämpligt i enlighet med artikel 299 i detta.

KAPITEL II

UTBYTE AV INFORMATION

Artikel 8

Betalningsombudets skyldighet att lämna uppgifter

1. När den faktiska betalningsmottagaren har hemvist i en annan medlemsstat än den där betalningsombudet är etablerat skall de uppgifter som betalningsombudet skall lämna till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där ombudet är etablerat åtminstone innefatta följande:

- a) Den faktiska betalningsmottagarens identitet och hemvist, fastställda i enlighet med artikel 3.
- b) Betalningsombudets namn och adress.
- c) Den faktiska betalningsmottagarens kontonummer eller, om sådant saknas, den räntebärande fordrans identifieringsnummer.
- d) Upplysningar om räntebetalningen i enlighet med punkt 2.

2. De uppgifter som betalningsombudet skall lämna om räntebetalningen skall åtminstone innehålla en uppdelning av räntorna i nedanstående kategorier och innefatta följande:

- a) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 a: det betalda eller krediterade räntebeloppet.
- b) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 b eller 6.1 d: antingen beloppet på den ränta eller inkomst som avses i de nämnda leden eller hela beloppet vid försäljningen, inlösen eller återbetalningen.
- c) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 c: antingen beloppet på den inkomst som avses i det ledet eller hela utdelningsbeloppet.
- d) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.4: räntebeloppet som är hänförligt till var och en av de medlemmar i det subjekt som avses i artikel 4.2, vilka uppfyller villkoren i artikel 1.1 och artikel 2.1.
- e) När en medlemsstat utövar sin rätt enligt artikel 6.5: beloppet på den på årsbasis beräknade räntan.

Medlemsstaterna får dock begränsa de uppgifter som betalningsombudet skall lämna om räntebetalningar till det totala beloppet på räntan eller inkomsten och hela beloppet vid försäljningen, inlösen eller återbetalningen.

Artikel 9

Automatiskt informationsutbyte

1. Den behöriga myndigheten i betalningsombudets medlemsstat skall vidarebefordra de uppgifter som avses i artikel 8 till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har hemvist.

2. Uppgifterna skall vidarebefordras automatiskt och minst en gång om året, inom sex månader efter beskattningsårets utgång i betalningsombudets medlemsstat och avse alla räntebetalningar gjorda under det året.

3. Bestämmelserna i direktiv 77/799/EEG skall tillämpas på det informationsutbyte som föreskrivs i det här direktivet, i den mån bestämmelserna i det här direktivet inte avviker från dessa. Artikel 8 i direktiv 77/799/EEG skall dock inte tillämpas på de uppgifter som skall tillhandahållas enligt detta kapitel.

KAPITEL III

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER

Artikel 10

Övergångsperiod

1. Under en övergångsperiod som börjar den dag som anges i artikel 17.2 och 17.3 och om inte annat följer av artikel 13.1 skall Belgien, Luxemburg och Österrike inte vara skyldiga att tillämpa bestämmelserna i kapitel II.

Dessa länder skall emellertid erhålla information från de andra medlemsstaterna i enlighet med kapitel II.

Under övergångsperioden skall detta direktiv ha som mål att garantera en faktisk minimibesättning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar i en medlemsstat till förmån för faktiska betalningsmottagare som är fysiska personer med skatterättsligt hemvist i en annan medlemsstat.

2. Övergångsperioden skall upphöra att gälla vid utgången av det första hela beskattningsåret efter det senare av följande datum:

— Den dag då ett avtal träder i kraft mellan Europeiska gemenskapen, efter enhälligt beslut av rådet, och det sista av följande länder, nämligen Schweiziska edsförbundet, Furstendömet Liechtenstein, Republiken San Marino, Furstendömet Monaco och Furstendömet Andorra, i vilket avtal det föreskrivs informationsutbyte på begäran i överensstämmelse med OECD:s modellavtal för utbyte av information om skattefrågor av den 18 april 2002 (nedan kallat "OECD:s modellavtal") vad avser räntebetalningar såsom de definieras i detta direktiv från betalningsombud etablerade inom dessa länders respektive territorium till faktiska betalningsmottagare som har sitt hemvist inom det territorium där detta direktiv skall tillämpas, utöver den källskatt som dessa länder samtidigt skall ta ut på sådana betalningar enligt den skattesats som fastställs för motsvarande tidsperioder i artikel 11.1.

— Den dag då rådet enhälligt fastslår att Amerikas förenta stater har förbundit sig att utbyta information på begäran i överensstämmelse med OECD:s modellavtal vad avser räntebetalningar såsom de definieras i detta direktiv från betalningsombud etablerade inom Förenta staternas territorium till faktiska betalningsmottagare som har sitt skatterättsliga hemvist inom det territorium där direktivet skall tillämpas.

3. Vid övergångsperiodens slut måste Belgien, Luxemburg och Österrike tillämpa bestämmelserna i kapitel II och de skall upphöra att tillämpa källskatt och intäktsdelning enligt artiklarna 11 och 12. Om Belgien, Luxemburg eller Österrike väljer att under övergångsperioden tillämpa bestämmelserna i kapitel II skall landet inte längre tillämpa källskatt och intäktsdelning enligt artiklarna 11 och 12.

Artikel 11

Källskatt

1. Under den övergångsperiod som anges i artikel 10 skall Belgien, Luxemburg och Österrike, när den faktiska betalningsmottagaren har hemvist i en annan medlemsstat än den där betalningsombudet är etablerat, ta ut en källskatt på 15 % under de första tre åren av övergångsperioden, 20 % för de följande tre åren och 35 % därefter.

2. Betalningsombudet skall ta ut källskatt enligt följande bestämmelser:

a) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 a: på det betalda eller krediterade räntebeloppet.

b) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 b eller d: på det ränte- eller inkomstbelopp som avses i de nämnda leden eller genom en avgift med samma verkan som påförs mottagaren för hela det belopp som intäkten från försäljningen, inlösen eller återbetalningen uppgår till.

c) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 c: på det inkomstbelopp som avses i det ledet.

d) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.4: på det räntebelopp som är hänförligt till var och en av de medlemmar i det subjekt som avses i artikel 4.2, vilka uppfyller villkoren i artiklarna 1.1 och 2.1.

e) När en medlemsstat utövar sin rätt enligt artikel 6.5: på beloppet på den på årsbasis beräknade räntan.

3. När det gäller leden a och b i punkt 2 skall källskatten tas ut i proportion till den tid som den faktiska betalningsmottagaren innehaft fordran. Om betalningsombudet inte kan fastställa tiden för innehavet på grundval av tillgängliga uppgifter, skall ombudet anse att den faktiska betalningsmottagaren har innehaft fordran så länge som den har existerat, om inte den faktiska betalningsmottagaren lägger fram bevis om tidpunkten för förvärvet.

4. Även om betalningsombudets medlemsstat tar ut källskatt skall detta inte hindra den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist från att beskatta inkomsterna i enlighet med den nationella lagstiftningen, under förutsättning att fördraget följs.

5. Under övergångsperioden får de medlemsstater som tar ut källskatt föreskriva att en ekonomisk aktör som betalar ränta till, eller sörjer för att ränta betalas till, ett subjekt enligt artikel 4.2 som är etablerat i en annan medlemsstat skall anses vara betalningsombud i stället för subjektet och skall ta ut källskatt på sådan ränta, såvida inte subjektet formellt har godtagit att dess namn och adress samt totalbeloppet på den ränta som betalats till eller vars betalning ombesörjts för subjektet får meddelas i enlighet med artikel 4.2 sista stycket.

Artikel 12

Intäktsdelning

1. De medlemsstater som tar ut källskatt i enlighet med artikel 11.1 skall behålla 25 % av sina intäkter och överföra 75 % av intäkterna till den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren av räntan har hemvist.

2. De medlemsstater som tar ut källskatt i enlighet med artikel 11.5 skall behålla 25 % av sina intäkter och överföra 75 % av intäkterna till de andra medlemsstaterna i samma proportion som de överföringar som görs enligt punkt 1 i den här artikeln.

3. Överföringarna skall göras senast sex månader efter slutet av beskattningsåret i betalningsombudets medlemsstat, enligt punkt 1, eller beskattningsåret i den ekonomiska aktörens medlemsstat, enligt punkt 2.

4. De medlemsstater som tar ut källskatt skall vidta nödvändiga åtgärder för att se till att systemet för intäktsdelning fungerar väl.

Artikel 13

Undantag från källskatteförfarandet

1. De medlemsstater som tar ut källskatt i enlighet med artikel 11 skall föreskriva ett eller båda av följande förfaranden för att de faktiska betalningsmottagarna skall kunna begära att ingen sådan skatt tas ut:

a) Ett förfarande som gör det möjligt för den faktiska betalningsmottagaren att uttryckligen bemyndiga betalningsombudet att lämna uppgifter i enlighet med kapitel II. Ett sådant bemyndigande skall omfatta alla räntor som betalningsombudet betalar till den faktiska betalningsmottagaren. I detta fall skall bestämmelserna i artikel 9 vara tillämpliga.

b) Ett förfarande som innebär att källskatt inte tas ut om den faktiska betalningsmottagaren för sitt betalningsombud företer ett intyg som den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist utfärdat i dennes namn i enlighet med punkt 2.

2. Om den faktiska betalningsmottagaren begär det skall den behöriga myndigheten i den medlemsstat där han har skatterättsligt hemvist utfärda ett intyg som innehåller följande uppgifter:

a) Den faktiska betalningsmottagarens namn, adress och skattnummer eller, om detta saknas, födelsedatum och födelseort.

b) Betalningsombudets namn och adress.

c) Den faktiska betalningsmottagarens kontonummer eller, om sådant saknas, värdepapperets identifieringsuppgifter.

Ett sådant intyg skall gälla i högst tre år. Det skall utfärdas till varje faktisk betalningsmottagare som begär det, inom två månader efter en sådan begäran.

Artikel 14

Undanröjande av dubbelbeskattning

1. Den medlemsstat där en faktisk betalningsmottagare har skatterättsligt hemvist skall, i enlighet med punkterna 2 och 3, sörja för att sådan dubbelbeskattning som kan uppstå till följd av den källskatt som avses i artikel 11 undanröjs.

2. Om de räntor som en faktisk betalningsmottagare erhållit har källbeskattats i betalningsombudets medlemsstat skall den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist bevilja honom avräkning med det uttagna skattebeloppet, i enlighet med den nationella lagstiftningen. Om det uttagna skattebeloppet överstiger det skattebelopp som skall betalas i enlighet med den nationella lagstiftningen, skall den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist återbetala det överskjutande källskattebeloppet till denne.

3. Om ränta som en faktisk betalningsmottagare erhållit beskattats med någon annan typ av källskatt, utöver den källskatt som avses i artikel 11, och om den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist beviljar avräkning för denna källskatt i enlighet med den nationella lagstiftningen eller enligt skatteavtal, skall denna källskatt avräknas innan förfarandet enligt punkt 2 tillämpas.

4. Den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist får ersätta den avräkning som avses i punkterna 2 och 3 med återbetalning av den källskatt som avses i artikel 11.

Artikel 15

Överlåtbara skuldebrev

1. Under den övergångsperiod som anges i artikel 10, men senast till och med den 31 december 2010, skall inhemska och internationella obligationer och andra överlåtbara skuldebrev som emitterats första gången före den 1 mars 2001 eller för vilka de ursprungliga emissionsprospekten har godkänts före den tidpunkten av de behöriga myndigheterna på det sätt som avses i rådets direktiv 80/390/EEG⁽¹⁾ eller av de ansvariga myndigheterna i tredje land, inte anses vara fordringar enligt artikel 6.1 a, under förutsättning att inga ytterligare emissioner av sådana överlåtbara skuldebrev görs den 1 mars 2002 eller senare. Om den övergångsperiod som anges i artikel 10 emellertid skulle fortsätta efter den 31 december 2010 skall bestämmelserna i denna artikel fortsätta att gälla endast för sådana överlåtbara skuldebrev

- som innehåller gross up-klausuler och klausuler om förtida inlösen, och
- där betalningsombudet enligt definitionen i artikel 4 är etablerat i en medlemsstat som tillämpar den källskatt som anges i artikel 11 och detta betalningsombud betalar ränta eller sörjer för att ränta betalas till förmån för en faktisk betalningsmottagare som har sitt hemvist i en annan medlemsstat.

Om ytterligare emissioner görs den 1 mars 2002 eller senare av ovan nämnda överlåtbara skuldebrev som emitterats av en regering eller ett närstående rättssubjekt som agerar som myndighet eller vars roll erkänns i ett internationellt avtal enligt definitionen i bilagan, skall emissionen i sin helhet, inbegripet den ursprungliga emissionen och eventuella ytterligare emissioner, anses vara en fordran enligt artikel 6.1 a.

Om ytterligare emissioner görs den 1 mars 2002 eller senare av ovan nämnda överlåtbara skuldebrev som emitterats av en emittent som inte omfattas av andra stycket, skall sådana ytterligare emissioner anses vara fordringar enligt artikel 6.1 a.

2. Denna artikel skall dock inte hindra medlemsstaterna från att beskatta inkomster från sådana överlåtbara skuldebrev som avses i punkt 1 i enlighet med den nationella lagstiftningen.

KAPITEL IV

ÖVRIGA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 16

Andra källskatter

Detta direktiv skall inte hindra medlemsstaterna från att ta ut andra typer av källskatt än den som avses i artikel 11 i enlighet med sina nationella bestämmelser eller skatteavtal.

⁽¹⁾ EGT L 100, 17.4.1980, s. 1. Direktivet upphävt genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/34/EG (EGT L 184, 6.7.2001, s. 1).

Artikel 17

Införlivande

1. Medlemsstaterna skall före den 1 januari 2004 anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

2. Medlemsstaterna skall tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2005 under förutsättning att

- i) Schweiziska edsförbundet, Furstendömet Lichtenstein, Republiken San Marino, Furstendömet Monaco och Furstendömet Andorra från och med samma tidpunkt tillämpar åtgärder likvärdiga med de som finns i detta direktiv i enlighet med de avtal som de ingått med Europeiska gemenskapen, enligt enhälliga beslut av rådet, och
- ii) alla avtal eller andra arrangemang är klara, i vilka det föreskrivs att alla berörda beroende eller associerade territorier (Kanalöarna, Isle of Man och de beroende eller associerade territorierna i Västindien), från och med samma tidpunkt tillämpar automatiskt utbyte av information på samma sätt som föreskrivs i kapitel II i detta direktiv, (eller under den övergångsperiod som anges i artikel 10 tillämpar en källskatt på samma villkor som finns i artiklarna 11 och 12).

3. Rådet skall senast sex månader före den 1 januari 2005 enhälligt besluta om huruvida det villkor som anges i punkt 2 kommer att uppfyllas med avseende på de datum då åtgärderna i fråga skall träda i kraft i de berörda tredje länderna och beroende eller associerade territorierna. Om rådet inte beslutar att villkoret kommer att uppfyllas skall rådet på förslag av kommissionen med enhällighet fastställa en ny tidpunkt för punkt 2.

4. När medlemsstaterna antar de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

5. Medlemsstaterna skall genast underrätta kommissionen om detta och till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv samt en jämförelsetabell över bestämmelserna i detta direktiv och de nationella bestämmelser som antagits.

Artikel 18

Översyn

Kommissionen skall vart tredje år till rådet överlämna en rapport om tillämpningen av detta direktiv. På grundval av dessa rapporter skall kommissionen vid behov föreslå rådet de ändringar av detta direktiv som behövs för att bättre sörja för en faktisk beskattning av inkomster från sparande och eliminera oönskade snedvridningar av konkurrensen.

*Artikel 19***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 20***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Luxemburg den 3 juni 2003.

På rådets vägnar
N. CHRISTODOULAKIS
Ordförande

BILAGA

FÖRTECKNING ÖVER NÄRSTÅENDE RÄTTSSUBJEKT SOM AVSES I ARTIKEL 15

I enlighet med artikel 15 kommer följande organ att anses vara "ett närstående rättssubjekt som agerar som myndighet eller vars roll erkänns i ett internationellt avtal":

— Organ inom Europeiska unionen:

Belgien	Région flamande (Vlaams Gewest) (regionen Flandern) Région wallonne (regionen Vallonien) Région bruxelloise (Brussels Gewest) (Brysselregionen) Communauté française (den franskspråkiga gemenskapen) Communauté flamande (Vlaamse Gemeenschap) (den flamländska gemenskapen) Communauté germanophone (Deutschsprachige Gemeinschaft) (den tyskspråkiga gemenskapen)
Spanien	Xunta de Galicia (Galiciens regionala regering och parlament) Junta de Andalucía (Andalusiens regionala regering och parlament) Junta de Extremadura (Extremaduras regionala regering och parlament) Junta de Castilla-La Mancha (Castilla-La Manchas regionala regering och parlament) Junta de Castilla-León (Castilla-Leóns regionala regering och parlament) Gobierno Foral de Navarra (Navarras regionala regering och parlament) Gover de les Illes Balears (Balearernas regionala regering och parlament) Generalitat de Catalunya (Kataloniens regionala regering och parlament) Generalitat de Valencia (Valencias regionala regering och parlament) Disputación General de Aragón (Aragoniens regionala regering och parlament) Gobierno de las Islas Canarias (Kanarieöarnas regionala regering och parlament) Gobierno de Murcia (Murcias regionala regering och parlament) Gobierno de Madrid (Madrids regionala regering och parlament) Gobierno de la Comunidad Autónoma del País Vasco/Euzkadi (Baskiens regionala regering och parlament) Disputación Foral de Guipúzcoa (Guipúzcoas deputerandeförsamling) Disputación Foral de Vizcaya/Bizkaya (Vizcayas deputerandeförsamling) Disputación Foral de Alava (Alavas deputerandeförsamling) Ayuntamiento de Madrid (Madrids stad) Ayuntamiento de Barcelona (Barcelona stad) Cabilod Insular de Gran Canaria (Gran Canarias gemensamma kommunstyrelse) Cabildo Insular de Tenerife (Teneriffas gemensamma kommunstyrelse) Instituto de Crédito Oficial (Statens kreditinstitut) Instituto Catalán de Finanzas (Kataloniens finansinstitut) Instituto Valenciano de Finanzas (Valencias finansinstitut)
Grekland	Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος (kontoret för grekisk telekommunikation) Οργανισμός Σιδηροδρόμων Ελλάδος (grekiska järnvägsnätsorganisationen) Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (allmänna elbolaget)
Frankrike	La Caisse d'amortissement de la dette sociale (CADES) (amorteringsinstitutet för det sociala trygghetssystemets skuldsättning) L'Agence française de développement (AFD) (franska utvecklingsagenturen) Réseau Ferré de France (RFF) (franska järnvägsnätet) Caisse Nationale des Autoroutes (CNA) (nationella motorvägskassan) Assistance publique Hôpitaux de Paris (APHP) (Paris socialtjänst och sjukhus) Charbonnage de France (CDF) (Frankrikes kolgruvor) Entreprise minière et chimique (EMC) (gruvbolag och kemiskt bolag)
Italien	Regioner Provinsier Kommuner Cassa Depositi e Prestiti (hypoteks- och kreditbank)
Portugal	Região Autónoma da Madeira (den autonoma regionen Madeira) Região Autónoma dos Açores (den autonoma regionen Azorererna) Kommuner

- Internationella organ:
 - Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling
 - Europeiska investeringsbanken
 - Asiatiska utvecklingsbanken
 - Afrikanska utvecklingsbanken
 - Världsbanken/IBRD/IMF
 - Internationella finansieringsbolaget
 - Interamerikanska utvecklingsbanken
 - Europarådets social- och utvecklingsfond
 - Euratom
 - Europeiska gemenskapen
 - Andiska utvecklingsorganisationen (ADC)
 - Eurofima
 - Europeiska kol- och stålgemenskapen
 - Nordiska investeringsbanken
 - Karibiska utvecklingsbanken
 - Bestämmelserna i artikel 15 påverkar inte tillämpningen av några internationella åtaganden som medlemsstaterna kan ha ingått när det gäller ovan nämnda internationella organ.
 - Organ i tredje land:
 - De organ som uppfyller följande kriterier:
 1. Organet anses klart och tydligt vara ett offentligt organ i enlighet med nationella kriterier.
 2. Ett sådant offentligt organ är en icke-marknadsproducent som förvaltar och finansierar ett antal verksamheter, som huvudsakligen tillhandahåller icke-marknadsförda varor och tjänster, för det allmännas bästa och som faktiskt kontrolleras av en allmän styrelseform.
 3. Ett sådant offentligt organ är en stor och regelbunden emittent av skuldebrev.
 4. Den berörda staten kan säkerställa att ett sådant offentligt organ inte kommer att verkställa förtida inlösen vid fall av s.k. gross-up klausuler.
-